

AZ IGAZI HÁTTÉR – KARISZ (Részlet)

1996 húsvétján ismerkedtünk meg Karisszal. Harmadik lányunk keresztlőjét ünnepeltük éppen, amikor egy nővértársával együtt átjöttek hozzánk a szomszédos kápolnából, ahol szolgálati lakásban lakott. Megtudta, hogy mi is katolikusok vagyunk, ezért jött el bemutatkozni. Így kezdődött el a 24 évig tartó barátságunk.

Karisz a családjunk tagjává vált. Amíg tudott járni, naponta átjött hozzánk egy kicsit beszélgetni, játszani a gyerekekkel. Nagyon boldog volt, hogy részese lehetett gyermekeink megszületésének, életének. Vasárnaponként és karácsonykor együtt ünnepeltünk nálunk. Ő volt a mi pótnagyink. A nagy ünnepekre, karácsonyra, húsvétra, születés-és névnapokra ő sütötte a tortát. Hétköznapiakon meg aprósüteményeket, sósat, kelt tésztát, kiflit készített, és sok családot megajándékozott ezzel. Mindig azt mondta: „Hálát adok Istennek, hogy tudok sütni, szeretek sütni, és van kinek sütnöm.”

(...) Ahogy teltek az évek, persze megöregedett, és a mozgásában is egyre korlátozottabbá vált. Egyszer-kétszer „véletlenül” megmentettük az életét, mert persze sose akart terhet jelenteni számunkra, és később mondta el a betegséget, amivel küszködött. 2010-ben került be egy nagy műtét után a Svetits területén működő rendi szeretetotthonba, majd később az egyházmegyei Szent Erzsébet otthonba. Az elmúlt 10 évet az otthonban folytatott szakszerű és szeretetteljes ellátásnak köszönhetően. Az ápolók lelkiismeretessége, különösen Vargáné Icus, Stadlerné Kati, Szabó Anita, Báránkóné Ildi szeretete és a gyógytorna, melyben Somogyiné Cilike és Takácsné Margó segítettek, még lehetővé tették, hogy harmadjára is megtanuljon pár lépést járni. Az Úr minden bajból kihozta, és azt is tudjuk, miért. Az imádságos élete miatt!

Mindenhez kérte a Szűzanya támogatását, a felkeléshez, a fürdéshez, az öltözéshez, a felálláshoz, az ágyazáshoz, a sütéshez, a szereteteinek megsegítéséhez, szóval mindenhez. És mindig hálát is adott azért, amit még meg tudott csinálni. Az ő életében azt láttuk meg, milyenné kell majd válnunk, mint krisztusi ember. Imádkozni és dolgozni szeretett leginkább, ezért nagyon fájt neki, amikor már tehetetlenné vált. De még a szeretetotthonban is azt kereste, mivel segíthetne az ápolóinak és a végsőkig mindent megtett. Egy-egy nagyobb műtét után, amikor már lábadozott, elmondta, micsoda örömet okoz neki, hogy újra tud imádkozni, mert minden betegség közepette is az fájt legjobban, ha erre nem volt képes.

Egyszer elmesélte nekünk, hogy régen a szerzetesrendben a házinővérek¹ imádkoztak a tanító nővérekért, azért, hogy azok minél jobban el tudják látni a munkájukat. A rend vezetése tudta, hogy a tanítóknak a munka mellett nem sok idejük marad az imára, ezért osztották ezt a feladatot a házinővérekre. Ők imádkoztak tehát a monoton munkavégzés mellett...

Megborzongtunk azon, hogy Karisz minden nap imádkozott a rendért, értünk és még nagyon sokakért. Azt gondoljuk, mindaz, ami a családjunkkal történt és történik, az ő imáinak is az eredménye. Ő volt és most is ő a mi akkumulátorunk. Hatására tanultunk meg imádkozni gyermekeinkért, szeretteinkért és aki kéri, azokért. A kapcsolatunkban mindig jelen volt az Úr. Az Ő akarata volt a mi barátságunk, hogy gondoskodjon mindannyiunkról. Általa rólunk és általunk róla. Istent, mint gondoskodó Atyát éltük meg közösen.

¹ Rendi feladata szerint a háztartási vagy egyéb háttérmunkákat végző (és nem tanító vagy szellemi munkát végző) nővéreket hívták régebben házinővérek.

2017 őszén kiesett a tolószékből, és úgy beütötte a fejét, hogy több hónapon keresztül nem volt magánál. Összevissza beszélt, az emlékei, az életkora, az álom és valóság keveredtek egymással. Akkor kezdtem el folytatni az általa megkezdett imát a Szűzanyához érte és azokért, akikért imádkozott, hogy az az ima, amit eddig ő végzett, ne tűnjön el a világból. Hat hónapig volt ebben a reménytelen szellemi állapotban. Mindenki azt gondolta, ez már így marad haláláig. Azzal vigasztaltuk magunkat, legalább nem fáj semmije, és jókat kacagtunk a sok összefüggéstelen történeten, amit elmesélt. És akkor egyik héten (májusban, a Szűzanya hónapjában) magához tért. Elmondta, tisztában van azzal, hogy ahogy ő mondta: „Pannika! Én hibbant voltam, de már észhez tértem!”, és köszönte, hogy ebben az állapotban sem hagytuk magára. Élete végéig folytatta az imádságot, mindegy milyen állapotban volt. A fájdalmakat pedig mindig a szenvedő lelkekért ajánlotta fel.

Mindig voltak kitűzött céljai: pár lépést járni, felállításában segíteni a nővérnek, naponta önállóan „lekerekezni” tolószékkel a misére, átugratni a székkal a küszöbön stb. Megtanultuk, hogy mindig van értelmes élet, mindig lehet és kell képességeinkhez mérten célokat kitűzni. Ahogy növekedtek a gyerekek, számtalanszor ő volt az, aki világosan tudta, hogy most mi a legfontosabb, miért kell imádkozni. A taníttatásukért, tanulásukért, a jó pályaválasztási döntésért, aztán a hívő társ megtalálásáért. Nagy boldogság volt számára, hogy tavaly két lányunk esküvőjén is részt vehetett.

2020. március 10-én bezárták a szeretetotthonokat a koronavírus miatt és áprilisban nagyon beteg lett. Fültőmirigy-gyulladást és tüdőgyulladást kapott. Két hétig volt a klinikán, és az otthonon belül háromszor is karanténba került, mivel a vizsgálatok miatt kint járt. Koronavírusa nem volt. A betegségekből Isten segítségével meggyógyult, de a szövődmények és az egyedüllét nagyon megviselte. Telefonon a nagyothallása miatt nem tudtunk beszélgetni, a karantén miatt pedig az internetes szobába sem juthatott el. Igyekeztünk csomagot beküldeni hozzá, bátorító, szeretetteljes leveleket, fényképet küldeni, hogy a lelket tartsuk benne, ám az elszigeteltség felőrölte élni akarását. Amikor június elején újra találkoztunk, még lelkesen hálát adott a Szentlélek Úristennek, hogy teljesítette szíve vágyát, de a teste már nagyon gyöngye volt. Mi hálát adtunk, hogy az utolsó heteket együtt tölthettük vele. Szellemileg teljesen ép maradt, mindenkivel kedvesen beszélt, amíg tudott. Aztán szépen eltávolodott a tekintete a földiektől. Június 28-án, vasárnap még segíthettem abban, hogy Krisztus testét magához vegye. Ezután már haláláig nem vett magához semmit, tudva és akarva. Láttam a tekintetén. Elszántan, békésen, nyugodtan és felkészülten távozott.

Krisztussal tudott élni és meghalni.

Schaff Kálmánné Panni